

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Constantinus Augustus Ario & Arianis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

ANNO CHRISTI 325.

Αλέξανδρος Κωνσταντινουπόλεως
 τότε πρεσβύτερος ἐπὶ ὧν, εἰς ὑστερον δὲ
 καὶ τῆς ὀπισθοκοπικῆς ἱερατείας τῆς αὐ-
 τοῦ ἐκκλησίας λαχὼν, σὺν Παύλῳ
 ἐπὶ τότε ἀναγνώστῳ ὄντι, καὶ νοταρίῳ
 αὐτῷ, ταῖς ἐν ταῖς νήσοις πάσαις κυ-
 κλάσιν.

Οὗτοι πάντες ὁ ἅγιος καὶ ἁγιοσό-
 λικοὶ ἄνδρες πάσαις ταῖς ἐκτὸς οὐ-
 ρανῶν ἀγίαις ἔδεξον ἐκκλησίας τὰς ἐν
 τῇ Νικαίᾳ ἀγία μαγάλῃ καὶ οἰκου-
 μενικῇ συνόδῳ κεκριμένα διαπορθ-
 μέυσαντες, πανταχοῦ γῆς ᾤψάμενοι, καὶ τὰς ἁγίας οὐ λόγος ἀπέδξεν.

Alexander Constantinopolis
 tunc solum presbyter, postea ve-
 ro ecclesie illius episcopatum
 fortitus, cum Paulo tunc lecto-
 re, atque ipsius notario, ecclesiis
 omnium Cycladum insularum.

Hi omnes sancti atque aposto-
 lici viri omnibus sub celo fan-
 ctis Dei ecclesiis, quæ in sancta,
 magna & generali Synodo acta
 sunt, omnibus ubique terrarum
 tradiderunt, ut iam a nobis di-
 ctum fuit.

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Κωνσταντῖνον σεβαστὸς Ἀρείῳ
 καὶ Ἀρειανοῖς.

ΚΑΚΟΣ ἐρμηνεύς ἀπόχημα
 εἰκὼν τε καὶ αἰδρίας ὅστις τὰ διαβό-
 λου. ὡς περ γὰρ ἐκείνον οἱ δόκτοι πλάσσει
 πρὸς ἀπάτης δέλεαρ πλάττειν, οἰοεὶ
 κάλλους αὐτῷ διπρῆπειαν προσμηγα-
 νώμενοι, αἰχρίστω καὶ ἀπάξ ὄντι τῇ φύ-
 σε, ὅπως αὐτοῖς τελαπύροις ἄπο-
 λυοῖ, πάλιν αὐτοῖς προτείνων τ' αὐτῷ
 εὐαὶ αὐτοῖς ἕξπον ποιήσεν, ὡ μόνον
 σπουδῆς ἄξιον τὰ τ' εἶδ' ὀκνεῖ, τὰ τῆς
 οἰκείας ἰταμύτητος δηλητήρια ἀφει-
 δῶς παρβαλλέσθω. τοιγαρὶ τοι καμνήν,
 καὶ ἀφ' ἧς γελῶνασιν ἀνθρώποι, ἐδέπω-
 ποτε φλυεῖσιν ἀπιστίας εἰσάγα πῆσιν.
 διόπερ οὐδὲν τῆς ἀληθείας ἀρετῆ ἀπέδον
 ἐκείνο φαίνεται, τὸ πάλαι τῇ θεῷ ῥήσῃ
 διηρθρωμένον, ὅτι παρὸς τὸ κακὸν εἰσι
 ἄφρονοι. τί δ' αὖ πῃ ἐκείνο λέγεσθαι πῶς
 βουλεύεσθαι χεῖρον αὐτὸν ἄπολωλε-
 κάτα, μηκέτι κουφισμὸς πῃ ἐπιπερίαν
 ἐρεσθαι ὀπισθιμῆν; ἢ τοίνυν Φημί,
 Concil. Tom. 2.

LIBER TERTIVS.

Constantinus Augustus Ario
 & Arianis.

MALVS interpres, re vera
 effigies quædam & imago
 diaboli est. Ut enim illum periti
 artifices ad omnem deceptionis
 dolum effingunt, velut pulcritu-
 dinis formæque decus affingentes
 illi, natura sua plane turpissimo,
 ut miseros mortales perdat,
 errorem iis obiciens: eodem
 plane modo, ut opinor, facit, cui
 illud solum studio dignum vide-
 tur, ut noxia impudentiæ & au-
 daciæ suæ pharmaca profusus
 omnibus obiciat. Etenim no-
 uam, nec post homines natos vn-
 quam vitam, infidelitatis fidem
 inducit. Quamobrem nec a veri-
 tate abhorrere illud videtur iam
 pridem diuina oratione explica-
 tum, quod ad malum sunt sapien-
 tes. Quid enim quispiam dixe-
 rit illum consilii capiendi gra-
 tiam perdidisse, qui non amplius
 subleuationis auxilium vllum in-
 uenire expetit? Quorsum igitur,
 O o o

Christe Christe, Domine Domine? quorsum nos quotidie prædones vulnerant? Stat ex aduerso dura quædam & violenta audacia, fremit frendetque dentibus infamia deformis, & innumeris fauciatia criminibus. Ipsa certe in lege & promulgatione nominis tui velut quibusdam procellis & malorum fluctibus disiecta, effundit perniciofa verba, eaque scribens in lucem edit, quæ nunquam tu qui cum æterno Patre tui ipsius fonte vna existis, in cognitione tui definiuisti. Cogit omnino & conuehit graues & iniquas impietates, nunc quidem linguas crispans, nunc vero iterum miserorū studiis elata, quos ipsa præsentis præ securitate decipit simul & corrumpit. Iam autem volo præsidis ipsius ingenium expendere. Quid enim ait? Aut teneamus, inquit, cuius iam compotes facti sumus; aut fiat sicut ipsi volumus. Cecidit, & cecidit quidem interfectus: dolo ne, inquit, an atroci aliqua caliditate, nihil refert. Illud solum grande ducit, quod propter prauas cogitationes in ipsum irrepit. Multitudinem, inquit, habemus. Progrediar & ipse paulo ulterius, vt insani belli spectator fiam: ipse inquam progrediar, insanorum bella sedare antea solitus. Age sane Mars Ari, clypeis vtendum est: ne tu hoc feceris, obsecro. detineat igitur te Veneris congressus. Verum vtinam quemadmodum turba plausibilis videris, sic & pietate vigeres erga Christum. Ecce iterum supplex venio, & armorum copia pollens, pugnare nolo:

ινέτης έρχομαι, & τῶν ὀπλοῦν πῦν πλῆθος ἰσχύων, μάχεσθαι μὲν οὐκ ἐθέλω

Χεῖρτε, Χεῖρτε, κώρει κώρει; τί δήποτε ἡμᾶς τὸ λησθήειον ὀσημέραι πῖρώσε; ἔσηκεν ὁ Ξενδοπίας δὲν ἡ πρ βίαία πόλμα, βρυχάται ὁ ππριούσα τὸ ὀδόντα δειμορφος ἔσῳ ἀπιμίας, & ππποδα πῶς πῶτε πρωιδρῆ ἐσηλήμασιν. αὐτῆ μῦτοι εἰ τῶ νόμοι κῆ τῶ πῶτε ὀδ κπ ρύγμαπ, ὡσπῆρ πσι ζάλας πεικομίαις κακῶν διαφορεμῆρη, ὁξεράζεταμ μῶν ὁξώλεις λόγοις, γράφουσα ὁ πύτοις ἐκ Φαίγῆ, ἔς οὐδέποτε ὁ τῶ αἰδία τῆς σωτῆ πηγῆς τῶ παρῆ σω ὑπαρῶν, τῆς πῶτε σιαυῆ γῶσσην ἀφώεσαι. σιωάγῆ ὀλως κῆ συμφορεῖ δὲν ἄπῆ καὶ ἀνομα ἀσεβήμασιν νῦν μῶν τῆς γλώπῆς κραδαίνουσα, νῦν δὲ αὐ πάλιν τῆς τῆ ἀθλίων σω δαῖς ἐπαυρομένη, οὐς ἐπ ἀδίας αὐτῆ πῶρόντας ὁξαπατῆ κῆ φθῆρει. βούλομαι ὁ ἦδη τῆ πρεσβῆρου αὐτῆς τῆ φῶσιν ὁξετασαι. πῆ γῶ δὲ λέγῆς; ἡ κατέγω μῶν, φησὶν, οὐ ἦδη ἐπικρατεῖς γέγονα μῶν. ἡ γῶεσθω ὡς αὐτοὶ βουλομῆθα. πῆ πῶκα, κῆ τῶν πῆ πῆ πῶκα ἐπικρατεῖς μῶν. δδλω, φησὶν, ἡ δὲν ὀτῆσι πππυγίας, ἔδδεν διαφῆρῆ. σεμῶν ὀμόνον ἡγῆται, ὁ δια πππυγίας εἰς αὐτῆ εἰσερῆρῶν. πῆ ἦδη, φησὶν, ἔγῶ μῶν. πῶσῆσῶμαι δὲ μῶν ὀτῆσῆσῶμαι, ὡς αὐτῆ τῆ μανίας πῶλέμων στα πῆς γῶωμαι. αὐτῆς ἐφῶ ἐγῶ πῶσῆσῶμαι, ὁ πῶ τῆ ἀφρόντων πῶλέμοις πῶσῆσῶμαι εἰωδῶς. ἄγε δὲ Ἀρεῖς Ἀρεῖ, ἀσπίδων ἡ χεῖρα. μῆ σὺ γῶ ἔπο ποιησῆς ἡ κεπέου μῶν. ὁ πῶ γῶ τῶ σῆ ἡ Ἀφροδίτης ὀμιλία. ἀλλὰ γῶ εἶδε ὡς τῆς ὀχλοῖς ἄριστα σῶνεκροτεῖσθαι δοκαῖς, οὐτω τῶ τῆ πῶτε ὁ Χεῖρτῶν ὀσπεῖα πῶσῆσῶν ἀκμάξεν. ἰδῶν δὲ πάλιν αὐ

ANNO CHRISTI 325.

τη δε του Χριστου πεφραγμενος πιστη,
σε τε ιαουσαυται, & τον αλλοις δεραπεδ-
σαι βελομα. η εν φης ταυτα περα-
τειν, α μη τοις ηδισι περοσθη τοις θεις;
δλλα μη ποιας ηουλας, ειπε μοι, η
ηνα πελοισιαν πεβεβλημεν,
μαλλον δε, εφ ο, η περοπετειας ε-
ληθακως; ω πολυμς υπο κεραυνων
αξιας κειταιρεθιμαι! ακουσαι γδ α
δεδηλακε πρωτω περος με, ιον λοπο-
σαρον η γραφων τω κλαμα. ουτω,
φησι, πεουοιδυ. ειτ ομα περοαεις
ουκ οίδα αηα θεραως πως και μα-
λα ακριβως εξησκημενα, προϊων πορ-
ρωτες, ουδεν ο, η τθ θνηων απεισιω-
πισεν. δλλ ολον ως δυ ειπη ης τον ης
περανοιας λιωωξε ηουαυρον. απε-
λαυοιμα, φησι, η τιω τω εισδεχθη-
ναι ημας αδθαν αφαιρυνται. δλλ ου-
δεν πεω ταυτα περος η περαγμα. τοις
η εξης περοσεχε η εν αυτ γδ ηρη-
σομαι τοις ρημασι. θεοιμα, φησιν,
εαν εηπ η αυης εηπιμνη γωμης ο η
Αλεξανδρειας εηπισκοπος, ημιν εροι-
ποδ δδθιμαι η η τθ νομς διαταξιν,
τας ανδρισμοις η αφραπιτοις δερα-
πειας τω θεω εηπελεν. ω θνης δυνα-
δειας, λιω σουδη η δληθειας απελε-
ξαι περοσθη. ο γδ αυτω κειθ ηδονλω
ετυγχανεν ον, εηπο η σωτομια η φρα-
σεως απετωπωσατο. η φης αποπε; δια-
εασιν ω περοσωπον ημιν η σαθεον ης
και εμε αγρειας θυ διανοιας εηπειχ-
ζην μηχανα; η τον εηπ κεικω θυ προ-
αυλακέντας διπολεσαι απεδθς; η εν,
φης, περαξω, ει μηδεις αξιον ηγαται
με δεξααξ; ηεπο γδ πολλαμς ου ης
αυοσιας φαρυγος εκβοας. ερω η τα-
νδυπον ερομαι σε. ποδ δε σαφες γωελομα ε μρτυρον ης σαυτ δια-
νοιας επεδειξω; λιω εχλω σε διαηιυξαντα, ε τοις θεοις ε τοις ανθρωπινοις

Concil. Tom. 2.

Christi vero fide munitus, cum
te sanare, tum alios curare volo.
Cur igitur ais ea te facere quae
moribus tuis non conueniunt?
Sed qua quiete, dic mihi, dic
quae so, aut quibus copiis cinctus,
vel potius quo temeritatis pro-
uectus: O audaciam fulmine vin-
dicandam! Audite quae nuper
mihi indicauit, calamo virus in-
stillante scribens: Sic, inquit, cre-
dimus. Deinde addens nescio
quae insolenter, & valde accura-
te elaborata, progressus ulterius,
nihil acerbitalis omisit, sed om-
nem, ut ita dicam, dementiae
thesaurum aperuit: Expellimur,
inquit, & receptionis nostrae se-
curitas omnis tollitur. Sed haec
parum ad rem; quae sequuntur
attendite: ipsius enim verbis ut-
tar. Rogamus, inquit, si in ea-
dem sententia maneat Alexan-
driae episcopus, facultatem nobis
posthac dari ex legis praescri-
pto legitimos & necessarios cul-
tus Deo tribuendi. O insignem
impudentiam, quam veritatis
studio reprehendi oportebat!
Quod enim illi ex animi senten-
tia accidit, id dictionis compen-
dio expressit. Quid ais inepte?
Diffidium speciosum scilicet nobis
vlcus efferati erga me animi
opponere paras, & in malo te-
cum implicatos perdere festi-
nas. Quid, inquis, si nemo di-
gnum me existimat qui reci-
piar? illud enim saepe impuro
guttore clamas, ego vero contra
tibi dicam: Vbi certum docu-
mentum & testimonium ingenii
tui ostendisti? Quod oportuit te
diis & hominibus explicare, &

O o o ij

perspicue aperire, maxime cum venenati serpentes tum magis efferari soleant, quando in penitissimis lustris reconditos se esse sentiunt. Illud vero valde in eo vrbatum est, quod sub persona pudoris tanto studio silentium simulet. Mittem & mansuetum te palam exhibes, cum malarum artium & insidiarum plenus multos fallas. Sed o miseriam! diabolus ut voluit, Arium nobis iniquitatis officinam fecit. Accede ac dic mihi fidei tuæ documentum, & nequaquam taceas. Heus tu qui os obtortum & ingenium ad omnem improbitatem possides: vnum dicis Deum? me suffragatorem habes: sic igitur sentias. Eiusdem essentiae ais esse Dei Verbum quod principio sineque caret? hoc quoque laudo: sic credas. Si quid vltius adnectis, id tollo. Si quid ad impiam sciunctionem adstruis, id nec videre me nec intelligere fateor. Si corporis hospitium ad diuinarum functionum dispensationem assumis, non reprehendo. Si spiritum æternitatis in præcellente Verbo genitum dicis, admitto. Quis nouit Patrem, nisi qui venit a Patre? quem nouit Pater, nisi quem ex se ab æterno & sine principio genuit? Tu hypostasim peregrinam substituere putas oportere, male vti que credens: ego vero præcellentis & omnia peruadētis potestatis plenitudinem Patris & Filii, essentiam vnam esse cognosco. Si igitur tu auferes ab illo, a quo ne cogitatione quidem contentioforum auferri vnquam potuit; ad-
 γνώσκω. εἰ ποῖνυ μὲν σὺ ἀφαιρῆς ἀπὲν ἐκείνου, ἀφ' οὗ χωρεῖσθαι οὐδὲ διανοίᾳ τῆν ἐρεχλοῦτων δεδωῆται οὐδεπώποτε οὐδέν. παροδῆκως

σαφῆ κατὰσῆσαι, καὶ μάλαδὲ ὅπ πᾶ ἰοβόλα τῆν ἐρεπῶν καὶ πτωκῶντα μάλλον ἀρεαίνεν πέφυκεν, ὅταν ἑαυτὰ τοῖς τῆν φωλεῶν μυρῶνς ἐνδρῶντα ἀδῆται. ἐκείνο δὲ γε λίαν ἀστῆον αὐτῶν, τὸ σπουδαῖως δὲ μάλα κατὰπρὸ ὑπὸ π παροσωπεῖον ἀδῶνς σῆλῶν πλάτῆσαι. τῆ μὲν τῆς χῆματος τέχῆς, ἡδῶσὸν σεαυτῶν καὶ χειροῆται σὺ γε ἀρεχῶνς. κακῶν δὲ μωλεῶν καὶ ὀπῆσελῶν ἐνδον γέμων, εἰσὸν πολλοῖς λέλειπται. ἀλλ' ὡ τῆς ἀθλιότητος. ὡς ὁ πονηρὸς βεβούληται, οὕτως Ἀρειον ἡμῖν ἀνομίας ἐργασῆεον κατεσῆσαι. λέγε δὲ νῦν μοι παρελθῶν τ' σεαυτῶν πῆσεως τὸ γνώρισμα, καὶ μηδαμῶς γε ἀποσιωπήσης. ὡ τὸ μὲν εἶμα διάστροφον, τὸ δὲ φύσιν ὁξυρρόπον παρὸς πονηρίαν κεκτημῆν. εἶνα λέγῆς θεόν; σύμψῆφον ἐχῆς καμῆ, οὕτω φρόνῆ. τ' ἐσῆας αὐτῶν ἀπαρῶν καὶ ἀπελάτῆτον λόγον εἶναι φῆς; ἐτέρῳ τῆσ' οὕτω πῆσευε. εἶπ ἡραπέρε παροσπλέκεις, τῆσ' ἀναρῶν. εἶπ παρὸς ἀσεβῆ χωρισμὸν συλατῆσαι, τῆσ' ὑπε ὄραν, ὑπε νοεῖν ὁμοιογῶ. εἰ πτω τῆσ' σώματος ξενίαν παρὸς οἰκονομίαν τ' θεῶν ἐνεργῶν ἀραλαμβαίῆς, ἐκ ἀποδοκιμάζῶ. εἰ τὸ πνῆμα τῆς αἰδιότητος ἐν τῶ ὑπερέχονη λόγῳ γεννηῆσθαι λέγῆς, δεχῶμαι. πῆς ἐγῶ τ' πατέρα, εἰ μὴ ὁ ἐλθῶν ἀπὸ τ' πατρῶς; πῆνα ἐγῶ ὁ πατήρ, εἰ μὴ ὁν αἰδιῶς καὶ ἀναρχῶς εἶναι αὐτῶν γεννηῆκε; σὺ μὲν ὑπέσασιν ξενῆν ὑποτάξῆν οἶει δεῖν, κακῶς δὲ πῶ πῆσεῦων. ἐγῶ δὲ τῆς ὑπερέξογῶ εἶπ πᾶντα διηκούσης διωάμεως τὸ πλήρωμα πατρῶς καὶ ἰσοῦ, οὐσίθυμῆσαι εἶπ

ANNO
CHRISTI
325.

δὲ χαρακτήρας ὁδοποιεῖς, καὶ ὁ-
λως γνωρίσματα ζητήσεων διορί-
σεις, ἐκείνω ὡς ὀλοκληρῶ μὲν ἔξ
ἑαυτῶ πλὴν αἰδιότητι δέδωκεν, ἀδιά-
φθορον δὲ πλὴν ἐνοίῳ, ἀθανάσιος τε
δὲ ἑαυτῶ καὶ ἐκκλησίας ἐνεμε πίστιν.
κατάβαλε ἐν δὴ, κατάβαλε τὸ βίη-
θες τῶτο ἀνόμημα, ὡς ἀξείε σὺ καὶ ἄ-
φωνε, καὶ τὰ κακὰ παρὸς ἀπιστίῳ τῶ
αἰοήτων ἐξ ἄδαν. ἐκόπως ἀρεσὸς ὁ
πονηρὸς τῆ ἑαυτῶ καταστρέψατο κα-
κία, καὶ οἷς μὲν ἴσως ἦδη τὸ τοῖστων ἐπὶ
δοκίμῃ ἔπω γὰρ σεαυτῶ πέπεικας. ἐστὶ ὃ
πάντη ὀλέθριον τὸ κακόν. Φέρε δὴ τὸ ἐν
τοῖς ἀποπήμασι διατελεῖς ἀπαλλα-
γείς, ἀκουε ὡς δαμῶνιε Ἀρειε· σοὶ γὰρ
διαλέγομαι. τῆς ἐκκλησίας δὴ που ἔ-
δοξ ἄποκηρυγμένος ἐκ ἀδοκίμῃ;
ἀπολωλως, ὡς ἴδοι, ἐὰν μὴ βλέψας εἰς
σεαυτῶ, πλὴν ἀφροδῶν σοὶ κατακρίνης
ἀνοίῳ. ἀλλ' ἐρεῖς, ὡς ὄχλοι συμπερά-
ποισὶ σοὶ, καὶ τὰς φρονήδας ἀπελαυν-
σιν. ἀκουε δὴ μικρὸν ὑποσχῶν τὰ ὄτα,
ὡς ἀνόσιε Ἀρειε, καὶ σὺν ἑστὶ σεαυτῶ ἀ-
νοίῳ. σὺ δὲ ὡς πάντων κηδεμῶν θεός,
βιμυθὴς εἶης τῶ λεγομένῳ, εἰ πῆσεως
ἐχοίτο. ἐγὼ γὰρ ὁ σὸς ἀνδρῶπος ἴλεω
ἐχων τὸ ἀφῆσαν παρομήθῳ, καὶ ἔξ
ἐλλωικῆς, καὶ ἐκ Ρωμαϊκῆς γραφῆς
παῖν δὲ χαμοτάτης σαφῶς ἀποδείξω
τὸ Ἀρείε μανίδου, παρὸς τετραγλίῳν που
ἐτῆρ ὑπὸ τῆ Ερυθρας παρορρηθεῖσαν
τε καὶ παροφημαθεῖσαν. ἐφη γὰρ ἐκείνη
γε· Οὐαὶ σοὶ Λιβύη ἐν παροελίοις κα-
μὴν χωροῖς· ἦξ γὰρ σοὶ καμρός, ἐν
ὡς μὲν τὸ δὴμων ἐστὶ σεαυτῆς θυγατῆων
δὲν ἄγῶνα ἐσὼ μὸν ἐπὶ παγῶλεπον
ὑπελθεῖν αἰατικαθήση, ἀφ' οὗ κριτή-
ριον μὲν εἰς ἀπαντας πῆσεως τε καὶ ἄσε-
βείας διαδοθήσεται· σὺ δὲ παρὸς ἔχρατον ἀποκλίνεις καταστροφῆς. ὑμεῖς γὰρ τὸ ἔ-

ditionis autem characterem pro-
moues, & signa quæstionum ex-
plicas, illi cui integram quidem
ex seipso æternitatem dedit, in-
corruptam vero immortalitatis
intelligentiam per seipsum, &
ecclesiæ fidem attribuit. Abiice
igitur, abiice tam stultæ opinio-
nis flagitiū, facete & canore Ari,
mala ad insipientium perfidiam
decantans. Iure te diabolus sua
subuertit malitia, & quibusdam
fortasse hoc iucundum esse vi-
detur: sic enim tibi persuades. Est
vero plane pestiferum hoc ma-
lum. Age sane relicto illo absur-
darum opinionum studio, o mi-
ser Ari, audi: tecum enim disse-
ro. Non sentis te ab ecclesia Dei
ciectum? periisti, certo scias, nisi
teipsum respiciens, dementiam
tuam damnes. Sed dices ma-
gnam multitudinem hominum
te adiuuare, & curas tuas suble-
uare. Audi igitur, paululum au-
res tuas submittens, o impie Ari,
& intellige tuam dementiam.
Tu vero Deus qui omnium cu-
ram geris, adsis benignus iis quæ
dicuntur, si ex fide sunt. Ego
enim homo tuus diuina prouiden-
tia fretus, ex scripturis Græcis
& Romanis, iisque vetustissimi-
mis, insaniam Arii aperte de-
monstrabo ante ter mille annos
ab Erythræa præsignificatam at-
que prædictam. ait enim illa: Væ
tibi Libya in maritimis sita locis:
veniet enim tempus in quo cum
populo & filiabus tuis certamen
grauē, durum & omnino difficile
subire cogeris, ex quo omnium
fides & pietas iudicabitur: tu ve-
ro ad extremum exitium deuer-
gis. vos enim cælestium florum

receptaculum conuellerē aufi estis, & morsu discerpere, atque adeo ferreis polluistis dentibus. Quid igitur callide veterator, vbi locorum esse fateris: Illic scilicet: habeo enim literas, quas ad me furoris tui calamo scripsisti, in quibus ais omnem Libyæ populum conspirare tecum ad salutem. Si vero negaueris hæc ita se habere, Decum testor, me vetustissimum Erythrææ exemplar Græce scriptum habere, quod Alexandriam mittam, vt quam citissime pereas. Anne tu sine peccato furcifer? anne manifeste periisti miser, tanto malo circumseptus? Nouimus quid moliaris: quæ cura, quis metus te perturbet, non nos latet infelix & calamitose. O mentis tuæ stuporem, qui morbum & inopiam animæ tuæ non reprimis, impie; qui veritatem variis confodis sermonibus: & cum talis sis, nos vituperare non vereris, & nunc redarguens, vt tibi videtur, nunc vero commonens tamquam fide & doctrina præstantior, a quo scilicet miseri auxilium sibi suppeditari cupiunt: tametsi neque congregari cum tali oportet, neque omnino illum compellare, nisi quis in subdolis huius verbis recte viuendi spem & in versibus recõditam esse putet. Sed non est hoc verum: longe sane abest. o imprudentiã vestram, qui cum isto vos commiscetis. Quis igitur furor vos huius acerbã linguam & aspectum tolerare coegit? Esto, sed iam ad te sermonem conuerto, o hominem animo imprudentem,

γλώπης καὶ τῆς ὀφθαλμοῦ ἀνασφάλῃ κατὰ πάλιν κἀσεν; ἀλλ' ἐπὶ αὐτῷ ἢ δὴ σε βαδιοδμαί τῷ λόγῳ, ὡς πῶς μὲν ψυχῆν ἀφῆρον σὺ, πῶς δὲ γλώπῃσιν

ἐρνίῳν αὐτῶν τὸ δεκτικῶν δὴ ἀ-
 πῶσαι πεπολήκατε, καὶ δὴ γὰρ
 ἀπερῶσαι καὶ μὲν δὴ σιδηροῖς ἐξῆ-
 νατε τοῖς ὀδοδοσι. τί δὴ τα, ὡς πανοδρε;
 ποδ γῆς σαυτῶν ἐστὶ νῦν ὁμολογεῖς;
 ἐκεῖ δηλονότι κατέχω γὰρ σὺ πᾶ-
 γραμματῶν, ἀπὸ τῆς μανίας καλῶν
 πῶς μὲν διεγράφας, ἐν οἷς φῆς πᾶ-
 τῶν τῶν Δίω δὴ μὲν σύμψηφον ἐστὶ τοῖ-
 πῶς σωτηρίαν δὴ πῶν. εἰ δὲ ἐφῆσας
 πῶν τῆς ἔπος ἔχον, μὲν τυρομαί ἢ δὴ
 θεόν, ἢ μὲν δὲ χαρίοτατον τῆς Ερυθρᾶς
 πικτόν, δὲ ἑλλωικῆς σωτηρίας μὲν
 γλώπῃς, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀποπέ-
 λειν, ὡς αὐτῶν δὴ πῶν. εἶτα σὺ ἀν-
 ἀμῶστος, ὡς δικρανοφόρε; εἶτα ἐσα-
 φῶς δὴ πῶν ὡς ἀθλιε, τοῖς πῶν δὴ
 νῦν ἀπεροισχυρισμός; ἴσμεν, ἴσμεν σὺ
 τὸ ἐχρήμα. ποῖα φρονῆς, ποῖόν σε
 ἀράπῃς δεός, ἐλέηθεν ἡμᾶς, ὡς δὴ σῆνε
 καὶ παλαίπωρε. ὡς τῆς ἀμῶστος τῆς
 φρενῶν, ὡς οὐδὲ πῶν νόσον καὶ πῶν ἀμη-
 χανίαν τῆς σαυτῶν ψυχῆς ἀνασέλλεις ὡς
 ἀπόσιε ὡς πῶν δὴ πῶν ποιητοῖς διο-
 ρύπῃς λόγῳ καὶ τοιοδοτος ὡς ἐκ ἀγῶ-
 νη ἡμᾶς ἴσμεν, ὡς νῦν μὲν ἐλέησαν
 ὡς γὰρ οἶε νῦν δὲ αὐτῶν πάλιν νοουτέον,
 ὡς πῶν δὲ λόγῳ ὑπὲρ φέρον * ὡς ἔ-
 δὴ τα οἱ ἀθλιοὶ Ἰπικουρέων ἐαυτοῖς
 πῶν ἐξῆσας γλῶπῃσιν καὶ ποῖ οὐδὲ συ-
 γινεῖται τῶν τοιοῦτων ἐχρῶν, οὐδὲ ὅλως
 αὐτῶν ἀποσφῆτῆσας, πῶν εἰ μὴ πῶ
 εἰ τοῖς ὑπόλοις πῶν τῶν ῥήμασι τῶν
 ὀρθῶς βιοῦν ἐλπῖδα πῶν μῆσας ἀπο-
 κείσασιν οἶεται. ἀλλ' ἐκ ἐστὶ τῶν πολλοῦ
 γὰρ δεῖ. τὸ δὲ ἀλλήθῃς, ὡς τῆς ὑμετέρας ἀ-
 νοίας, ὅσοι πῶν πῶν ἀγίνεσθε! πῶ
 ἀρα οἶστρος ἡμᾶς πῶν χαλεπῆς πῶν
 ἢ δὴ σε

ANNO CHRISTI 325.

ir. m. f. d.

est impudens & nequam, qui ad extremam improbitatem & iniquitatem progressus, pietatem simulat. Apage, inquit, nolo Deum iniuriis obnoxium videri, ac ob id suppono & fingo mirabilia sane fide, quod Deus cum nouellam & nuper creatam Christi substantiam faceret, auxilium sibi ipsi preparauit, vt mihi quidem videtur. Quod enim, inquit, ab ipso abstuleris, id minus fecisti. Tibi igitur hæc fides est, o lues & perniciēs? Tu ex hypothēsi figmentum fumis cum, qui gentium figmenta condemnauit? Tu adscititium eum vocas & velut officiorum ministrum, qui sine cogitatione & ratiocinatione, eo quod semper vna cum Patris aternitate existat, omnia perfecit? Adapta iam si audes, adapta inquam, Deo, quod præcaueat, & metuat, & speret euenturum; quod cogitans, sententiam suam dicat, & verba formet; quod delectetur, rideat, doleat. Quid igitur ais miserorum omnium miserime? O virum malitiæ plane peritum, intellige, si potes, quod in tua ipsius versutia consumeris improbus. Christus, inquit, propter nos passus est. At ego iam dixi quod sub forma corporis missus est. Sane, inquit; sed metendum ne aliqua in re imminuere illum videamur. O ferarum interpretres, ane infans, dum ista dicis, & aperte furis? Ecce enim mundus ipse forma est siue figura, & astra characteres suos ostendunt: & omnino spiritus huius globosi orbis, species quædam est eorum quæ sunt, & quasi figuratio. Nihilominus Deus vbique

ὁ γὰρ ἀνάγκητος ἐστὶ καὶ ἀρχαῖος, ὁ ἐπὶ ἄκρον μοχθηρίας τε καὶ ἀνομιᾶς ὁμοίως ἐληλακώς, διλάθειαι σὴ πῆται. ἀπαγε, Φησὶν, οὐ βούλομαι θεὸν ἐγὼ ὑβρεῶν παρὰ δοκεῖν ἐπέχειν· καὶ διὰ τὸ ὑποπίπτειν καὶ πλάττω θεουμάσια γὰρ τῆ πίστις, ὡς ὁ θεὸς νεοχρηστὴ καὶ νεόκτιστον οὐσίαν Χεριστοδοποισαίμυρος, βοήθειαν ἑαυτῷ ἑρεσιδύασα, ὡς γὰρ μοι δοκεῖ. ὁ γὰρ αὐτὸς, Φησὶν, ἀπὸ αὐτῆ ἀφέλητος, ἔπο ἑλατήιον πεποιήκας. εἶπα, ὦ λυμεῶν καὶ ὀλέθριε, ὅτι τὸ πῶ ὄβρι πῆστις; σὺ καθ' ὑπόθεσιν καὶ πλάσμα λαμβάνεις τὰ πλάσματα τῆ ἑθνῶν καὶ ἀκρίναια; σὺ ἐπέσεικτον καλεῖς, καὶ ὡσπερ καθ' ἑκόντων ὑπὲρ πῆ, τὸ ἀνὸ ἐνθυμησεως καὶ λογισμοῦ, τῶ σωυτῆρ ἡν ἔπαθες αἰδιότητι, πάντα διανύσαντα; ἐφαρμωσον νῦν, εἰ δὴ πολμᾶς, ἐφαρμωσον τῶ θεῷ καὶ τὸ βίλαβεῖσθαι, ἔ τὸ φοβεῖσθαι, καὶ τὸ ἐλπίζειν τὸ ἐκθεσόμενον· ἐπὶ τὸ ἐνθυμῆσαι, τὸ λογίζεσθαι, τὸ σκεπτόμενον γνῶμην ἄπο φαίνεσθαι ἔ διαρρῆν, ἔ ὅλως τὸ ἑρπεσθαι, τὸ γελᾶν, τὸ λυπεῖσθαι. ἡ ἑν νῦν φησὶ ὡ τῆ ἀθλίω ἀθλιώτῆρι; ὡ τὸ κακίας ἀντόχημα μῆστορ, σωῖες δὴ εἰ διώσασαι, ὡς ἐν αὐτῇ γὰρ ἑυπανεργία μοχθηρὸς αὐτὸ ἀναλίση. ὁ Χεριστος, Φησὶ, δὲ ἡμας πέπονθεν. ἀλλ' ἡδη φθάσας ἐγὼ γὰρ εἶπον, ὡς μορφῆ σώματος ἀπεσάλη. καὶ Φησὶν· ἀλλὰ θεὸς μὴ δόξωμεν κατὰ πῆλατήεν. εἶπα ὡ τὸ ἐπελεῶν μεσίτα, ταῦτα λέγων ἐ μείνη καὶ σαφῶς λυτήας; ἰδοὺ γὰρ ὁ κόσμος, μορφῆ, εἶπωμ γῆμα τυχεῖν ὡν ἔ οἱ ἀστέρες γὰρ χαρακτῆρας παροβέβλην. καὶ ὅλως τὸ πῆμα ἔ σφαιροειδοῖς τέτα κύκλι, εἶδος τῶ ὄντων τυχεῖν ὄν, ἔ ὡσπερ μόρφωμα. καὶ ὅμως ὁ θεὸς πανταρχος

ANNO CHRISTI 325.

ANNO
CHRISTO
325.

παρὸ ἀφ' ἑστί. ποδ' τίνων εἰσὶν ἐν τῷ
 θεῷ αἱ ὕβρεις; ἢ καὶ τὸ οὐ θεὸς ἐλαπόδ-
 ται; ὡ πατρικόνε τῆς ὀπτικῆς σύ-
 λουσι δὴ οὐκ ἐκ σαυτῶν τεκμαίρο-
 μιν, καὶ ἐνθυμηθῆτι, εἰ ἀμύθημα ἐστὶ
 δοκεῖ, τὸ ἐν Χριστῷ παρεῖναι τὸ θεόν.
 ἐκείνος μὲν οὐκ ἀπέδιδε τὴν ἀπῆλαν
 τῆς λόγου, καὶ τὴν πτωχίαν οὐ βρα-
 δέως ἐπήγαγε. χωρὶς δὲ πούτων καθ'
 ἐκαστὴν διηποῦσιν ἡμέραν ἀμύθημα-
 τα ἐν τῷ κόσμῳ γίνονται· καὶ ὁμοῦς ὁ
 θεὸς ἀφ' ἑστί, καὶ τὰ τῆς δικῆς οὐχ ὑπε-
 εἶλε, πὶ οὐκ ἐστὶ τὸ ἐλαπόδου εἰς τὸ
 μέγεθος αὐτοῦ διωάμεως, εἰ τὰ παν-
 τὰ ποδ' διαιδάμεται; οὐδὲν οἶμαι. ὁ
 μὲν γὰρ τῶν κόσμου νοῦς διὰ τῆς θεοῦ δι-
 αμύθη πᾶσα διαμωνῆ, δι' αὐτῆς πᾶσα δι-
 κη. ἢ δὲ τῆς Χριστοῦ πίστες ἀναρχῶς ἐστὶ
 αὐτῆς. ὅπως δὲ θεοῦ νόμος ἐστὶ Χρι-
 στοῦ, δι' αὐτῆς τὸ ἀπειρον ἄμα καὶ ἀπε-
 λυτῆτον ἔχων. ἀλλὰ γὰρ σὺ καὶ σεαυ-
 τῷ ἐνοῶν φαίνῃ; ὡ τ' μαρίας λίαν!
 ἀεὶ τρεῖς ἰσὺν εἰς τὸ σαυτῶν ἀπώλῃαν
 τὸ τῆς διαβόλου ζήφους. ὁρᾷτε δὴ, ὁρᾷ-
 τε πάντες, ὡς γοεῖσθε ἢ δὴ ἀσπάζεσθε
 φωνᾶς, τῶν τῆς ἕχρας ἐνεσθημιμῶς δι-
 γματῶν ὡς αἱ φλέβες αὐτῆς ἐ σαρκῆς
 τῶν ἰσὺν ἐκατελιημιμῶν, δίναις ἀνα-
 μιγνύουσιν ὀδυῶν· ὡς διερρύθηκεν
 αὐτῆς τὸ σῶμα πᾶν, ἀγχομῶτε καὶ σπῆ-
 νων, καὶ ἀχρῆσσεως, καὶ φελῆς, καὶ μυ-
 ρίων γέμει κακῶν, ἐ δὴν ὡς κατεσκλη-
 κεν ὡς εἰδεχθῆς ἐ κατάρρυτον τὸ τῆς
 κόμης δάσος, ὡς ὅλος ἡμιθνής, καὶ ἕξα-
 δονῶν ἢ δὴ τὸ βλέμμα· ὡς δὴ αἰμον τὸ
 ἀεὶ ὡσποιν, ἐ ἰσὺν μελέμνης ἐκτεπι-
 κός· ὡς ὅμῃς πάντα εἰς αὐτῶν σιδρα-
 μόντα, οἷσρος, μαρία τε ἐ ματαγός,
 διὰ τὸ γροῖον τῶν πᾶσις, ἀγριόν τε καὶ
 σπριαῖ δὴ σε πεποιήκασιν. αὐτῆκα ἐδὲ ἐπαυθαινόμῶς ἔ δὴ κακοῦ τυχαῖν ἄν.

Concil. Tom. 2.

PPP

adest. Vbinam igitur in Deo contumeliæ sunt? aut qua in re minuitur Deus? O parricida æquitatis. Considera, ex teipso coniecturam capiens, si peccatum videtur esse, in Christo adesse Deum. Ille quidem perspexit ignominiam sermonis, nec tarde pœnas irrogavit. Præterea quotidie in mundo peccata committuntur, & tamen Deus adest, nec diu supplicia differuntur. Qua igitur in re minuitur potestatis eius magnitudo? an ubique patitur? nihil opinor. mundi enim mens per Deum est: per ipsum omnis stabilitas, per ipsum omne ius. Christi fides sine principio ex ipso est. Omnino autem Christus Dei lex est, per ipsum immensitatem & infinitatem habens. Sed de his ex te tuoque ingenio cogitare videris. O furorem insignem! Conuerte nunc in tuum ipsius exitium diaboli gladium. Videte omnes, videte vt lamentabiles prætentat voces viperæ morsu læsus, vt venæ ipsius & carnes veneno imbutæ acerbos cieant cruciatus: vt corpus ipsius tabe defluxit attenuatum, & squalore, fordibus, & lamentatione, & pallore, & horrore, & mille denique malis plenum misere exaruit: vt aspectu deformis, & illuue fordida capillorum filua, vt totus semimortuus, & aspectu ipso iam languido, vultu exanguis & curis absumpto: vt simul omnia quæ concurrerunt, furor, infania, vanitas, propter mali diuturnitatem agrestem & ferum reddiderunt. Ne sentit quidē quibus sit in malis.

Efferor, inquit, præ voluptate, & tripudio, saltuque lasciuio præ gaudio, & exulto. Et rursum valde iuueniliter, Heu, inquit, perii- mus. hoc quidem certe verum est: tibi enim soli malitia largiter studia & amores sui suppeditauit: quodque magno precio emerat, tibi facillime donauit. Age vero iam dic, vbi præclara illa tua monita? Ablue te ipsum Nilo, si fieri potest, homo absurdi stuporis plenissime: quippe vniuersum orbem terrarum flagitiis tuis perturbare omni studio contendisti. Nonne intelligis quod ego iam, qui Dei homo sum, omnia sciam? At vero iam dubito vtrum manere an abire oporteat. neque enim adhuc visu tantum contendere possum, & peccatum erubescere, o Ari. Nos in luce collocasti, te ipsum vero in tenebras coniecisti miser. hic enim visus est laborum tuorum exitus. Sed illuc iterum redeo. multitudinem hominum circa te vagantium esse ais. par est, opinor: & recipe eos, recipere inquam: nam lupis & leonibus sese deuorandos præbuerunt. Verum etiam horum vnusquisque decem capitum accessione, & horum sumptu oppressus continuo pœnas dabit, nisi quam celerissime ad salutarem ecclesiam recurrens, caritatis pacem amore ac studio concordia suscipiat. Non enim a te decipientur amplius de mala conscientia damnati: neque funditus perire sustinebunt sceleratis tuis quaestionibus implicati. manifesta enim & nota erunt in posterum sophismata tua: nec ipse quidquam proficies,

ἀίρωμαι, Φησὶν, ὑφ' ἡδονῆς, καὶ πιδῶ
γε σκιρτῶ ὑπὸ χερῶν, καὶ πειρῶμαι. καὶ
πάλιν νεανικῶς γε λίσαν' εἶεν, Φησὶν,
ἀπωλόμθα. Ἔπο μὲν γε ἔλληδες ὅτι·
Ὅτι γὰρ μόνω ἡ κακία τὰς ἑαυτῆς
απουδὰς δαψιλῶς κεχρηγήκε· καὶ ὁ
πολλῆς εἰώητο πμῆς, τὸ τοῖσι ῥᾶστα
δεδώρηται. Φέρε δὴ νυνὶ εἰπέ, ποῦ τὰ
σεμνά ὅσα ὅτι ἑσθ' ἀγάλματα; δότι νι-
ψαὶ δὴ σωτὴ τῷ Νείλω, εἰ οἶ τ' εἰ, ὡ ἀ-
ποπου γέμων δὴ θεοπέ αιμαθσίας·
καίτοι σύ γε τ' οἰκουμένην ἅπασαν
τοῖς αὐτῆς ἀσεβήμασι διατρεῖσαι ἐ-
απουδακας. ἄρα γε σωτῆς ὡς ἅπαντα
ἦδη ὁ τῆς θεοῦ δὴ θεοῦ ἐγὼ ἐπίστα-
μαι; ἀλλὰ γὰρ δότι ποῦ, ποῦ τ' ὁ μὲν, ἢ
ἀπίσται δέ. οὔτε γὰρ βλέπειν εἰς
ποσοδὸν ἐπ' δυνάμαι, καὶ πλὴν ἀ-
μδρπῶν ἐπαχρῶμαι, ὡ Ἀρει. ἡ-
μας μὲν εἰς Φῶς κατέστησας, σωτῆ
δὲ εἰς σκότος, ὡ Ἰαλίπωρε, κατέστα-
λεις. τὸ ποῦ τῆς πόνων πέφινε τὸ τέ-
λος. ἀλλ' ἐκείσε πάλιν ἐπαίειμι. πλῆ-
θος ἔστι φησὶ τῶν πᾶσι δὴ λαομένων. εἰ-
κὸς ὁμαι, ἔδ' ἐγὼ γε πύτοις, δέχου
φημί· λυκοῖς γὰρ καὶ λέοισιν ἑαυτῶν
βροθισσομένοις ἐμδεδώκασι. πλὴν
ἀλλὰ καὶ πύτων ἕκαστος παροδήκη κε-
φαλῶν δέκα, καὶ τελέσασσι πύτων
πεδῶεις, αὐτῆκα δὴ μάλα ἰδρώσῃ, ἐάν
μὴ πλὴν ταχίστην ὅτι πλὴν σωτῆρα
δραμῶν ἐκκλησίου, πλὴν τῆς ἀγάπης
εἰρῆνῆς τῶν φίλων τῆς ὁμονοίας
ἐπαπέληται. οὐ γὰρ δὴ ὑπὸ θεοῦ λοιπὸν
ἔξαπατηθήσονται ὅτι πονηρὰ σινει-
δήσῃ κατεγνωσμένοι· οὐδ' ἀνέξονται
πέλεον ἀπολέσται, τῆς μαρτῆς ὅτι
ζητήσονται ἐμπλακέντες. σαφῆ καὶ
γνώμα πᾶσι, πᾶσι γὰρ ὡς
ἐξῆς ἔχον, πᾶσι ὅτι ὁφίσματα· καὶ μὴν ἐδὲ αὐτῶν δύνονται π' δυνήσῃ,

ANNO
CHRISTE
335.

ἀλλὰ μάτην χηματῆ, Ἰπείκειδω
 τε καὶ παροπίᾳ λόγων καδυπο-
 κρινόμενῳ, καὶ ἀπλότητος, ὡς εἰ-
 πείν, παροσωπέῳ ἔξωθεν παρι-
 θέμενῳ. μάτην ἔσαι ἔου ὅ-
 λον τέχασμα· αὐτίκα γὰρ σε ἡ ἀ-
 λήθεια παρέρησεται· αὐτίκα ἔου παρ
 φλόγας ὁ πῆς θείας δυνάμεως, ὡς
 εἰπεῖν, ὄμβρῳ ἀποσβέσει. καὶ μέ-
 ποι καὶ ἑδῶ ἐπαίρους καὶ ὁμογνώ-
 μονάς ἔου ἐνόχους εἶναι τῆ βουλή
 γηρομέρους, αἱ τῶ δημοσίων λει-
 τουργημάτων καταλήγονται φρον-
 τίδες, ἐδῶ γε μὴ τίω παρῆσω ἀ-
 ποφυγόντες τίω παρῆς σέ σωου-
 σίαν, τίω ἀδιάφορῳ ἀνταλλά-
 ζονται πῆσιν. οὐ δὲ ὁ σιδηρόφρον
 αἰὴρ, δεῖγμά μοι ὁδὸς πῆς σῆς παρ-
 αμρέσεως, εἰ σωυτῶ πῆσευεις, καὶ ἐρ-
 ράσαι τῶ βεβαίῳ πῆς πῆσεως, καὶ
 καπαρῆν ὁλως ἔχεις σωυείδησιν. ἦκε
 παρῆς ἐμέ, ἦκε, φημί, παρῆς θεοῦ
 ἀνδρῶπον· πῆσευσιν ὡς πῆς ἐμαυ-
 τῶ πῆσευσι δερβυθήσεται ἔου τῶ ἀ-
 πόρρητα πῆς καρδίας· καὶ μὲν π
 μανικὸν εὐεῖναι δόξη, τίω θεῖα ἐ-
 πκαλεσάμενῳ χέειν, παρῆς δὲ
 γματῶς σε κάλλιον ἰάσομαι. εἰ δὲ
 ὑγαίμων τὰ κατὰ ψυχῶ φωνῆς, ὅ
 πῆς ἀληθείας φῶς Ἰππυγοῖς, εὐ σὸι
 καὶ τῶ θεῶ χέειν εἶσομαι, καὶ ἐ-
 μαυτῶ πῆς δισσεβείας σωυηθήσομαι. καὶ ἄλλη χεῖρ· ὁ θεὸς ὑμαῖς διαφυ-
 λάξει ἀγαπητοί.

Διὰ Συγκλητῶν καὶ Γαυδεντίου Μαγιστρίων ἐκομίσθη καὶ ταῦτα,
 ὅτε Πατέριῳ ἡμῶν Ἐπιτομοῦ Αἰγυπτίου, καὶ ἀνεγνώσθη εὐ τῶ παλατίῳ.

frustra finges, aq̄uitatem & ser-
 monum lenitatem simulans, &
 simplicitatis, vt ita dicam, per-
 sonam extrinsecus induens. Va-
 num erit omne artificium tuum:
 cito enim te veritas ipsa circum-
 stabit: cito flammam tuam diuinæ
 potentia, vt sic dicam, imber re-
 stinguet. Atqui focios & suffra-
 gatores tuos, qui se iam obno-
 xios curia fecerunt, publicorum
 ministeriorum curæ excipient,
 nisi quam citissime fugientes
 congressum tuum, incorruptam
 fidem amplexi fuerint. Tu vero,
 vir ferree, da mihi aliquod speci-
 men propositi tui, si tibiip̄si fi-
 dis, & fidei firmitate fretus es, ac
 puram omnino habes conscien-
 tiam. Veni ad me, veni inquam
 ad Dei hominem: crede quod in-
 terrogationibus meis cordis tui
 abdita scrutabor: & si quid infa-
 nia in te residere videatur, diui-
 nam gratiam implorans, a morfu
 te melius curabo: si vero mente
 sana esse videberis, cognito in te
 veritatis lumine, Deo gratias
 agam, & mihiip̄si pietatis causa
 congratulabor. *Et alia manu:*
 Deus vos custodiat, carissimi.

Per Syncretium & Gauden-
 tium magistrianos perlata sunt
 hæc, cum Paterius præfectus ef-
 fet Ægypti, & lecta sunt in pa-
 latio.